

Садржај

1. Назив Дидактике.....
2. Стара Грчка(Софисти, Сократ, Платон, Аристотел).....
3. Стари Рим (Марко Фабије Квинтилијан).....
4. Значај ренесансе за утемељење и развој дидактике.....
5. Настанак дидактике.....
6. Развој дидактике у 19. веку.....
7. Дидактика 20. века.....
8. Експериментална дидактика.....
9. Дидактичари "Радне Школе,".....
10. Литература.....

Назив Дидактике

Назив дидактике потиче од старогрчких речи дидаскеин (поуча-ватри-држати наставу, јасно излагати), дидаско (поучаван), ди- дактикос (поучан), дидаскалос (учитељ).

Сматра се да су сви термини употребљавани у атинским и спартанским школама. Они чине основу за настанак термина дидактика у латинском језику. Овај термин у дидактичку комуникацију је први увео немачки мислилац и реформатор васпитно-образовног рада Волфганф Ратко(1571-1635) дефинишући њено значење у свом спису Меморијал. Чешки педагог Јан Амос Коменски(1592-1670) књигом Велика дидактика(1657) допринео је да се овај термин устали у педагошкој комуникацији и школској пракси.

Израз дидактика имао је у старој грчкој шире значење и није се сводио само на поучавање. Тако постоји и дидактичка књижевност којом се обухватају књиге изразито поучне намене. Дидактичка књижевност зачела се у оном периоду када су наука и уметност егзистирале у јединственим делима јер се још нису раздвојиле као посебне гране духовног стваралаштва. Хесиодови текстови о митологији(Дела и дани и Тегонија) и аргономија су дидактички. Иста ознака се односи и на филозофске текстове Парменида, Емпедоклеа, Плутарха, Ксенофана, на Никодарове медицинске текстове, Скимнисову и Диносијеву географију.

Римљани у дидактичку књижевност убрајају песничке и филозофске текстове познатих песника Лукреција, хорација, Овидија, Вергилија... Дидактичка књижевна дела и данас су честа и намењена су углавном деци.

Стара Грчка

Софисти

У петом веку, када је демократија у робовласничкој Атини достигла свој највећи домет, јављају се софисти, путујући народни филозофи и учитељи. Изучавали су главна питања људске егзистенције и деловања, нарочито морална

питања, проблеме, сазнања, политику, реторику, религију, дијалектику, лингвистику, економију. Били су веома образовани. Велику пажњу су посвећивали говорничкој вештини и успевали да привуку пажњу слушалаца. Били су скептични и критични према традиционалним схватањима и облицима живота. Проблему истине приступали су релативистички. Сматрали су да је човек мера свих ствари постојећих да постоје и непостојећих да не постоје, а истинито је оно што нам се у датом тренутку чини истинитим. Не постоје апсолутна знања. Старији софисти су унели свежину и нови дух у грчку филозофију. Најистакнутији и најсамосвојнији у старијој генерацији софиста био је Протагора, чија је заслуга што је у средиште филозофских разматрања дошао човек. Млађи софисти и нису дали оригиналне мисли. Исцрпљивали су се у својој, најчешће празној, реторици тврдећи да се све може бранити и нападати, прихватити и оспоравати.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com